

นคร ลอยฟ้า

Romantica City

อิลาม มาชาลาน และ เคนชานา : เขียน
อิฏฐพร ภูเจริญ : แปล

www.praphansarn.com

นคร ลอยฟ้า

Romantica City

อิสลาม มาชาลาน และ เคนซานา : เขียน
อิฏฐพร ภูเจริญ : แปล

นครลอยฟ้า (Romantica City)

อิเลียม มาซาลาน และเคนชานา : เขียน
(Ilham Mazalan & Kenchana)

อิฎฐพร ภูเจริญ : แปล

Copyright©Ilham Mazalan

First published in Malaysia

This Thai version is published by arrangement with
Praphansarn Publishing through Elite Creative Co., Ltd.

©สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2558
ห้ามลอกเลียนแบบส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้
มิฉะนั้นจะถือว่าละเมิดลิขสิทธิ์และมีความผิดทางอาญา

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

มาซาลาน, อิเลียม.

นครลอยฟ้า = Romantica city.-- กรุงเทพฯ : ประพันธ์สาส์น, 2568.
184 หน้า.

1. นวนิยายอังกฤษ. I. เคนชานา, ผู้แต่งร่วม. II. อิฎฐพร ภูเจริญ, ผู้แปล. III. ชื่อเรื่อง.

828.99598

ISBN (e-book) 978-616-611-156-9

ราคา 161 บาท

จัดทำและจำหน่ายโดย

บริษัท สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น จำกัด

222 รัชราชมัย เทอเรส สาย 2 ถนนพหลโยธิน สาย 2

แขวงศาลาธรรมสพน์ เขตทวีวัฒนา กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0 2448 0312, 0 2448 0658-9 โทรสาร 0 2448 0393

www.praphansarn.com

ผู้ก่อตั้ง

: สุพล เตชะธาดา

คณะกรรมการบริหาร

: พิสุทธิ เลิศวิไล, ทพ.อดิเรก ศรีวัฒนาวงษา, บุญเลิศ สีอุไร,
ศักดิ์ชัย จิราธิวัฒน์, อาทร เตชะธาดา

กรรมการผู้จัดการ

: กนกกร นนทสวัสดิ์ศรี

บรรณาธิการต้นฉบับ

: ดวงตา ศรีวัฒนวงศ์

หัวหน้าฝ่ายศิลป์

: นพพร คงสอน

ศิลปกรรม

: สมพงษ์ แซ่ปึง

www.praphansarn.com

สนับสนุนเว็บไซต์โดย

Bangkok Bank

ธนาคารกรุงเทพ

คำนำจากบรรณาธิการต้นฉบับ

หนังสือเล่มเล็ก ๆ เล่มนี้จะพาผู้อ่านหลายคนรำลึกถึงวัยเยาว์ ที่เราร้อนด้วยอุดมการณ์ วัยที่ตั้งคำถามกับสิ่งรอบตัว วัยที่ไม่ยอม สยบให้ระบบที่กลืนกินชีวิตผู้คน จนสุดท้ายได้ตัดสินใจเดินเข้าสู่ “แคปซูลพักนิรันดร์” ด้วยความเต็มใจ

ผู้อ่านเหล่านั้นเวลานี้อาจกำลังใช้ชีวิตอย่างสุขสบาย (ทั้ง ตามอรรถภาพ และอื่น ๆ บวกกลับไปตามเงื่อนไขของแต่ละคน) หลายคน ลืมไปแล้วว่าตนเคยเป็น นูร์ บัลคิส เป็นอดัม เป็นคาซานดรา และ เป็นผู้ถูกลงทัณฑ์ หลายคนแม้ไม่ลืมแต่ก็ไม่อาจหล่อเลี้ยงจิตวิญญาณ ของคนเหล่านั้นให้มีชีวิตรอดและพัฒนาขึ้น

ผู้อ่านบางคนอาจถูกหนังสือเล่มนี้สะกิดแผลในใจ ว่าตนเคย เป็นตัวละครเหล่านั้นทุกคน นับตั้งแต่หนุ่มสาวหัวใจบริสุทธิ์ มีความ มุ่งมั่นที่จะเปลี่ยนแปลงสังคม แต่มีภาคอื่นของชีวิตพวกเขาที่เป็นคน แบบพ่อและแม่ของบัลคิส เป็นคนแบบคุณผู้อ่านรายการที่แสดงออก ตลอดมาถึงความเบิกบานใจเพื่อปิดซ่อนความกังวลบางอย่างไว้

หากใครได้อ่าน “นครลอยฟ้า” (Romantica City) จนจบ เชื่อว่าจะได้พบตัวตนเก่าและใหม่ในชีวิตปัจจุบัน

ขอให้ความเบิกบานและความสุข

ดวงตา

คำนำผู้แปล

ในเมืองที่ผู้ปกครองเลือกที่จะมอบแต่ความสุขให้ประชาชน
ความเจ็บปวดถูกลบ ความเศร้าถูกกลืน และความจริงถูกฝังไว้
อย่างเงียบงัน ทุกอย่างดูงดงาม เป็นระเบียบ และสมบูรณ์แบบ
ราวกับความฝัน

แต่ถ้าทั้งหมดนั้นเป็นเพียงภาพลวงตา

ถ้าความสงบคือหน้ากากของการควบคุม

ถ้าความสุขที่ทุกคนเชื่อว่ามี...ไม่เคยมีอยู่จริง

ในฐานะผู้แปล ดิฉันรู้สึกเหมือนได้ถอดรหัสเมืองนี้ไปพร้อมกับ
กับตัวละครหลักทีละชั้น คำถามในเรื่องคือคำถามที่สั่นสะเทือน
ไม่ใช่แค่ต่อตัวละคร แต่ต่อตัวเราในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง ในโลกของ
เราที่บางครั้งก็อาจไม่ต่างจากเมืองนี้นัก

หวังว่าผู้อ่านจะได้ทั้งหลงรักและระแวง “นครลอยฟ้า” แห่ง
นี้ในคราวเดียวกัน เพราะบางที ความสมบูรณ์แบบที่สุด อาจเป็น
สิ่งที่ควรถูกตั้งคำถามมากที่สุดก็เป็นได้

อิฐฐพร ภูเจริญ

สารบัญ

สวนอนุบาลพลเมือง	9	: บทที่ 12	112
บทที่ 1	15	: บทที่ 13	117
บทที่ 2	21	: บทที่ 14	126
บทที่ 3	30	: บทที่ 15	131
บทที่ 4	39	: บทที่ 16	139
บทที่ 5	47	: บทที่ 17	148
บทที่ 6	56	: บทที่ 18	154
บทที่ 7	63	: บทที่ 19	159
บทที่ 8	74	: บทที่ 20	165
บทที่ 9	84	: บทที่ 21	172
บทที่ 10	90	: บทที่ 22	177
บทที่ 11	98	: ประวัติผู้แปล	184

สวนอนุบาลพลเมือง

“คูลี คิส! ชี้แยจ้ง!”

ฉันแบ้ปากอย่างขุ่นเคือง ปิดฝุ่นที่เข้าและเช็ดมือบนกระโปรงสีฟ้าอ่อนของตัวเอง หยิบป้ายชื่อที่หล่นลงบนพื้นขึ้นมา นูร์ บัลคิส นั่นคือชื่อฉันเอง

เด็กชายที่นั่งข้างฉัน ซึ่งสวมชุดนักเรียนสีฟ้าอ่อนเหมือนกัน ไม่นานก็เสียสมาธิไปเล่นกับหญ้า เขาตั้งปลายต้นหญ้าขึ้นมาแล้วเอาเข้าปากเหมือนกับอมยี่มรสราสป์เบอร์รี่

“ผิดด้วยหรือที่ฉันจะร้องไห้” ฉันได้กลับ พร้อมแก้มปลักไหล่ เขาเล่น ๆ

เขาหัวเราะ

“ครูของเราไม่ได้สอนหรือคิส ว่าการร้องไห้นั้นทั้งผิดและน่าอาย พ่อแม่เธอจะว่ายังไงถ้าท่านรู้ว่าเธอร้องไห้แบบนี้ แค่ว่าเพราะสะตูดุก่อนหินแล้วล้มเนี่ยนะ” เด็กชายยังคงล้อเลียนฉันต่อไป

ฉันทำหน้าบึ้ง ขยับตัวออกจากจุดที่นั่งอยู่บนพื้น เพื่อให้ห่าง
ไปจากเขาอีกนิด

“งอนละสิ ฮี! เธอก็เป็นอย่างนี้แหละนะ ร้องไห้ งอน ร้องให้
งอน!”

ฉันยื่นมือออกไปปิดแขนเด็กชายเต็มกำล้ง

“โอ๊ย!” เขาตะโกน

เพื่อนคนอื่น ๆ บนสนามเด็กเล่นหันมามองเราที่อยู่ใต้ต้นไม้

“ฉันร้องไห้มันผิดตรงไหน ช่างฉันเถอะ!”

เด็กชายสั่นศีรษะ

“ถ้าเป็นผู้ใหญ่แล้ว เราจะร้องไห้ไม่ได้นะ ผู้ปกครองจะว่า
อย่างไร ถ้าเธอไม่ระวัง คณะกรรมการด้านวินัยและจิตเวชจะมาจับ
เธอแน่ คิส!” เขายังล้อฉันต่อ

ฉันยังคงหน้าบึ้ง ทำปากยื่นอย่างไม่พอใจจนเห็นได้ชัด แล้ว
จึงลุกขึ้นยืน แต่เขากลับดึงมือฉันไว้

“อย่าโกรธเลยคิส มานี ฉันจะเล่าเรื่องให้เธอฟังอีก”

ฉันหันกลับมา อีกครั้งหนึ่งที่แก้มฉันแดงเรื่อ

“ตอนนี้เธออยากเล่าเรื่องอะไรละ” ฉันถาม ด้วยความ
กระตือรือร้นอย่างแรงกล้าแบบเดิมทุกครั้งที่เขาเล่าเรื่องที่ได้ยินมา
จากบรรดาเพื่อนตัวแสบให้ฟัง

“ใครจะคิดนะว่าโลกเมื่อร้อยปีก่อนมันจะแตกต่างไปมาก

ขนาดนี้”

เด็กชายพยักหน้า “เรื่องที่ฉันเล่าให้ฟังนั้นเป็นแค่ยอดภูเขาน้ำแข็งเท่านั้น! ถ้าเธอได้รู้ทุกอย่างที่ฉันรู้ เธอจะต้องเป็นบ้าไปแน่เลย”

ฉันลั่นศีรษะอีกครั้ง คราวนี้ลึกลงของฉันเห็นได้ชัดขึ้น แก้มเกร็งเพราะสะกดกลั่นความยินดีที่ฉันรู้สึกทุกครั้งที่ได้เห็นเด็กชายที่อยู่ข้าง ๆ คนนี้ดูกระตือรือร้นขนาดนี้

“ฉันอยากจะอยู่ในโลกนั้นจัง โลกเก่า โลกก่อนที่จะเกิดสงครามใหญ่”

ถึงตอนนี้ เขาหัวเราะก๊อง

“เธอก็เป็นแบบนี้ตลอดใช่ไหม เดียร์ว็องให้ เดียร์หัวเราะ แล้วก็ตั้งความหวังกับเรื่องเพ้อฝันต่าง ๆ มันยังไม่พออีกหรือ – ความเบิกบานและความสุขในเมืองโรมานติกา”

“มันไม่พอ” ฉันตอบง่าย ๆ

เด็กชายนิ่งไปครู่หนึ่ง

“เมื่อพวกเราทั้งหมดโตขึ้น เราอาจเข้าใจได้ดีขึ้นนะว่าทำไมเมืองของเราถึงเป็นแบบนี้ เขาพยายามปลอม

ฉันพยักหน้าอย่างจริงจัง

“ฉันหวังว่าพอโตขึ้นแล้วเราจะเป็นเหมือนเดิม ยังสนิทกันแบบนี้ เมื่อเป็นผู้ใหญ่แล้ว เราอาจเข้าใจความรู้สึกอื่น ๆ ในโลกได้ ไม่ใช่แค่ความเบิกบานและความสุข”

ถึงคราวที่ใบหน้าเด็กชายจะเปลี่ยนเป็นสีแดง ฉันผลักเขาออกไปจนสุดแรง

“โอ๊ย!” เขาตะโกนขึ้นอีก ก่อนที่จะดึงแขนเสื้อฉันจนลัมไปบนพื้นเหมือนกัน

“ฉันสัญญา” เขาพูดเมื่อเราทั้งสองนอนอยู่บนพื้นหญ้า มองขึ้นไปยังท้องฟ้าอันมหัศจรรย์ของเมืองโรมานติกา

“เธอสัญญาอะไร”

“ฉันสัญญาว่าเมื่อเราโตขึ้น ฉันจะยังคงเล่าเรื่องราวมหัศจรรย์ของโลกเมื่อร้อยปีก่อนให้เธอฟัง” คราวนี้เขามองลงพื้น ดูกระดากอาย

“เพราะฉันรู้ว่าเธอชอบฟัง” เขาเสริมเหมือนให้เหตุผล “เธอชอบที่ฉันเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับ...”

แต่ในขณะนั้น ฉันไม่ได้ยินคำพูดที่ออกมาจากปากเขาลักคำดวงตาฉันหล่น มุมปากยกขึ้นยิ้มขณะที่จ้องมองเด็กชายจอมทะเล้นคนนี้ พลันท่วมท้นไปด้วยความรู้สึกแบบเด็กผู้หญิงที่ฉันเองก็ยังไม่เข้าใจดีนัก

บทที่ 1

“อย่างไรก็ตาม ฉันเป็นเพียงสิ่งมีชีวิตธรรมดา แม้จะได้พยายามสร้างมนุษยชาติใหม่ในนครโรมันติกา แต่ฉันก็เป็นเพียงเศษเสี้ยวของความทรงจำจากโลกอันไกลไกลและไม่แน่นอนด้านล่าง แม้จะได้สร้างเขตแดนแห่งความสุขและความรื่นรมย์ ฉันยังคงจมอยู่ในความจاذบัย ดังนั้น ฉันจึงสั่งให้พวกเขาทำลายรูปหล่อทองสัมฤทธิ์ของอดัมในสวน เวลาจะต้องเดินต่อไป และฉันเองจะต้องเสียสละไปพร้อม ๆ กับราษฎรแห่งเมืองนี้”

ดร.ซาบาเรียห์

ห้องฟายามพลบค่ำของนครโรมันติกา ประดับประดาด้วย รุ่งกินน้ำสับสามสาย โดดเด่นเปล่งรัศมี ดวงอาทิตย์คู่แฝด ดวงจันทร์สี่ดวง และดวงดาวนับไม่ถ้วนกะพริบพราวอย่างสิ้นหวัง ราวกับดวงตาสีกกล้าของเจ้าสาวที่จ้องมองไปยังสามีที่เธอเพิ่งแต่งงานด้วย

จากชั้นที่ห้าร้อยยี่สิบสามของอาคาร ฉันมองเห็นรถบัสรูปทรงเหมือนตัวคาบิราฟุ้งทะยานไปในอากาศ พร้อมเสียงเครื่องยนต์คำราม ขณะที่พาผู้คนแห่งเมืองลอยฟ้าไปสู่จุดหมายปลายทาง รถบัสเหล่านี้ ซึ่งมีดวงตากกลมโต เร่งเครื่องเพื่อแข่งเรือคอนโดลารูปทรงเหมือนหงส์ขนสีทองปนขาวสองสามลำ ที่บรรทุกคู่รักหนุ่มสาวล่องเรือเพลินไปอย่างไม่เร่งร้อน ไม่มีจุดหมายปลายทางใดกดดันพอที่จะขัดขวางห้วงฝันนั้นได้

ในนครโรมานติกา ทุกสิ่งปรากฏอย่างงดงามไร้ที่ติ ราวกับคริสตัลชาวพิสุทธ์ ซึ่งเจียรระโนอย่างประณีตโดยช่างผู้เชี่ยวชาญ จนความใสกระจ่างหักเหออกมาให้เห็นเพียงสิ่งที่เป็นความเบิกบานและความสุขเท่านั้น

“นุร์ บัลคิส เธอได้เตรียมการจัดงานครั้งนี้เรียบร้อยแล้วหรือยัง”

คำถามดังกล่าวก้องขึ้นเหนือโต๊ะหินอ่อนสีขาวซึ่งกินพื้นที่เต็มห้องประชุม ทำลายความเงียบสงบที่ปกคลุมอยู่ ฉันเงยหน้าขึ้นแล้วพยักหน้าพร้อมรอยยิ้ม เมื่อตอบคาซานดราผู้เป็นประธานคณะกรรมการบริหารงานเทศกาลประจำสัปดาห์แห่งนครโรมานติกา

“เรียบร้อยแล้ว คาซานดรา ฉันดูแลทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว ตั้งแต่การแสดงดอกไม้ไฟ ไปจนถึงงานเลี้ยงและเกมต่าง ๆ คราวนี้งานเทศกาลแห่งความสุขประจำสัปดาห์จะโดดเด่นกว่าสัปดาห์ก่อน ๆ ฉันแน่ใจว่าจะเป็นงานที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของเรา”

ฉันเรียกคาซานดราด้วยชื่อตัน ถึงแม้เธอจะแก่กว่าฉันมากตามตำนานแล้ว ครั้งหนึ่ง มนุษย์เคยเรียกขานกันด้วยคำทักทายหลายรูปแบบ เช่น ท่าน คุณนาย พี่ชาย หรือพี่สาว บางครั้งก็เป็นคำ